

**ULTIMELE POEME
ÎNCHIPUITE
ALE LUI V.V. ÎN TRANSCRIERE
IMAGINARĂ DE...**

DIMINEȚI CU ÎNGERI

Fără demonstrație

va fi dimineață și voi fi
iar copilă
voi vorbi privindu-te într-un fel trădător
nu voi fi tristă,
poate nici
cât să colorez melancolia de poet,
sunt neștiută de mine
sunt în ceva nou,
fără formule,
fără demonstrație

vin dinspre apus,
dar nu ca un apus, ci
un răsărit.
ne vom opri împreună în acea îndiminețire
ca doi copii mergând de mână la școală
și vom înveșnici acolo,
fără să ajungem la zenit,
fără gustul amar al amurgului

Amânare

au înflorit salcâmii
peste trunchiul cu spini

sufletul meu ȣepos
stă gol în drum
așteaptă să treci tu
peste el să te-așezi ca o haină

până în inimă te vor străpunge
ȣepii, dorul, tăcerea.
te vei strânge ghem
sub ascuȣişul amintirilor
ce-or izbucni
nestăvilite din priviri –
vestale în temple siracuze

aştept în drum
acoperământ să-mi fii
nu ştiu...
în primăvara asta,
în alta,
amânat în veşnicii

Întâlnire

când m-ai trimis, m-am rătăcit
pe câmpiile fără urme
unde lanurile se pârguiau în ego
și-am tăiat snopii (frații tăi)
ca pe niște vase de sânge

când m-ai chemat
îmi uitasem numele
și toată mireasma jertfei s-a evaporat
pe altarele zeului necunoscut al grecilor
și Acropole în antic m-a îngropat

eu eram ei (sau cel puțin așa
îmi închipuiam)
și am murit acolo
într-un gest nefiresc
de răstignit.
lângă mine te-am întâlnit

Dimineată în miez de amurg

se furișă amurgul
transversal peste creier și gene,
dezintegra în nuanțe de gri
brațele pietroase, viscerele, pasul
inima se lăsa învinsă cel mai greu, inimă de
ariel

ai uitat gustul verde al dimineții.

apoi,
am venit ca o avalanșă,
cu toată forța tainei,
cu irezistibila atracție spre
fuga în irațional.

venisem cu gând subțire,
asemenea trupului prelung,
în toată dăruirea de
fragezime și rotund,
cu încântarea trezirii după
un lung somn al împăcării de seară, după ce
chiar prietenii
au refuzat ceașca de încă puțin.

cu forța sfințirii
și cu atracția năprasnică a păcatului,
sălbatic și dulce,
nerăbdător sau niciodată,
cu spaimă și fericire.

ca o oscilație între îngeresc și teluric,
o lungă pendulare acum și tot timpul.

neverosimilă era însăși taina
îndiminețirii în miez de amurg.

eram goi.
am fi putut frunze să coasem laolaltă,
am fi putut în umbră să ne ascundem (aveam
precedentul
distilat în formă clasică)
dar am stat ca întrebarea lui Dumnezeu
să aprindă lăuntrul,
să fim trei din doi - nepământenii

Refuz

îmi răsfoiam amintirile căutându-te
și fețele prietenilor se suprapuneau
împingându-se încruntați una în alta
auzeam pași pe alei pietruite
un trup alungit într-o parte (pentru că
acea parte a corpului era ca o apă ce poartă
plecarea în sine)
filele verzi ale unei cărți răsfoite de vânt
pe frunte șuvițe de gânduri castanii...

te căutam printre amintiri
așa cum ai căuta Steaua Sudului
după ce furtuna a sfărâmat catargele
și vântul a stat rostogolind noaptea
peste trupul golit
frânturi de poeme se ciocneau pe cer
și visam o câmpie în mijlocul căreia singurul
stâlp să fiu

te căutam printre amintiri
însă ai refuzat să fii acolo.
ai plecat mototolind pagina albă - câmpie
sub ploi de toamnă

Taină

îți visam privirea încă neprivită
știam că te-ai ascuns în distanță*
și voi păși în tine
ca într-un timp condensat;
dimineța voi zâmbi umbrelor sure
ca unor copile speriate
că vor întârzia la școală;
amiezile mă vor arde cu
sărut fierbinte din zodia leului
înspre amurg
ploi de vară îmi vor uda trupul**
până cămașa și pielea vor fi de prisos.
fulgerele sugrumate în palme
le voi împleti în lumânări fantastice
pentru a împlânzi nopțile

**ochii mei au început să bată
în culoarea așteptării,
serile număr cuvintele dintre noi,
arse sau albe*

*am sfărâmat gardurile,
mâinile sfâșiate au fost
în cuiele ce-au trecut de partea cealaltă;
am sângerat puțin
știindu-ne iubirea în bătaia vântului*

*privește-mă,
nu mai număr cuvinte.*

*încerc să opresc depărtarea care tenace se așează
sticloasă, pustie*

***îți simțeam brațele puternice
învăluindu-mi trupul
pentru ca să retezi aripile așteptării
incerte.
respirația ta atingea irișii prin pleoapele
plecate
până uitam să răstorn clepsidra,
oricum timpul dușman
a deshis veciei o fereastră
ca să nu mai despartă
ceea ce s-a născut atemporal*

*atunci spațiul răsând te-a aruncat înapoi
în distanță*

*nu m-atinge...am să mă destram
înainte de-a răsări steaua dimineții*

Cadru

părul tău mirosea a iarbă proaspăt cosită
și mă-ntrebam dacă
m-am întâlnit cu tine sau cu întreaga câmpie
se ofileau margaretele tăiate de fulgerul coasei

gleznele-mi retezate au frânt trupul cu umbra prea
lungă
și-am căzut lent;
am prins imaginea oblică
a apropierii de pământ,
zarea se ridica spre zenit,
soarele s-a rostogolit într-o parte,
chiar frunzele cădeau în sus,
lacul în diagonală se alungea spre mine
și păsări zburau șui

nici un regret n-a colindat inima mea
strivind firul de iarbă

grâul secerat
genunchii mei
privirile oblice
miroseau asemenea părului tău copt

Regăsire

trăiam copilăria ta tristă -
o trăiam în tine
fără să știu că
vocea mea mută
o vei auzi strigăt încă din uterul
mamei;
că ochii mei nepriviți
îi vei aștepta să-ți demoleze lăuntrul,
că ne vom cunoaște
înainte de-a ne întâlni
unul în altul uniți
înainte de atingere.

într-o iarnă
ai plecat și m-ai luat...
în tine eram* sau în mine,
sau înjumătățită eram,
nu știu,
numai după ce prima oară te-am privit
mi-am regăsit ființa.

**caută-mă în tine.
sunt ascunsă acolo
de când primul cuvânt
te-a atins cu gheare sub coastă*

inima s-a spart deasupra hârtiei,

*ea n-a mai fost străină
ci punte între noi,
poartă a necunoscutului,
ca un soare de april peste ochii orbi,
o aripă după ce lanțurile au căzut*

Taina insulei

adorm în câmpia albă a copilăriei tale
unde bivoli virili și transparenți (ca să nu-i vadă
tatăl tău gelos
pe fruntea ta înaltă)
se scaldă în mocirlă când plouă mult;
o insulă secretă
căreia nu i-a descoperit nimeni taina

copile desculțe, cu fuste agățate în brâu
și secera în mână
se întorc pe cărarea dintre lanuri, cărare ce taie
lumea în două,
pe-o emisferă tu, pe una eu,

dar nu ești printre secerători,
ai crescut și-ai plecat din copilărie
furându-mi chipul adormit de o sută de ani

aștept să se deschidă câmpia - templu alb
ca să răsar în altar, mireasă amânată.
vor tresări unii zărind ceea ce noi
de la început am știut - eu sunt taina
frunții tale

Supratemporal

cred că înainte de tine m-am născut
altfel nu ți-aș cânta
cântece de leagăn peste mormânt
să te adorm când pleoapele suflă a noapte,

altfel la ce mi-ar folosi veacurile
care s-au strecurat între noi,
ele sunt doar ca să te pot alinta
cu hieroglife desenate
pe pagini de piramide,
cu cruci în loc de jucăriile
preferate

m-am născut înainte de mine
să pot pregăti
întretăierea celor două lumi
în tangentă cu prezența noastră,
să scriu istoria înainte
și
după moarte

Fără regret

știam că vei veni.
puternic, dominator
să absorbi orice rezistență.
Însă nu știam că vei fi tu
că iubirea mă va învălui
până aripile zborului să le frângă.

cum îngerul prevestise Mariei
pumnalul care-i va străpunge inima
bănuiam o durere - dincolo -
la fel de mare ca iubirea
și am înfiat-o
fără regret.

Țărm

căutam timpul care
diluât să fie în netrecere,
să pot număra prezentul
ca fiind drumul
dintre mine și tine

căutam portul
în care nu corăbii
sosesc,
nu zdrențuite epave ale unor morminte
din furtuni de cuvânt
ci stol de cu tine migrez
spre țărmuri fără iarnă
ca să nu mai
aflăm unde se termină
bătăile inimii mele,
unde ale tale încep chiar dacă
diagnostic fatal ar pune cardiologul de peste drum

nu căutam
rostiri sure, nici verzi
ci însăși rostirea cu majusculă,
însăși iubirea care moare să
se nască din nou
în împreună.

și dacă pare-se că
astfel de țărmuri
mi-au invadat cu nisipul mărunț
ființarea
de ce mi-e teamă de furtună?

Destin

ne-am întins destinul
unul lângă altul
pe nisip.
nu era vară,
nu bătea valul mediteranei
în tâmpile sau coastă
nici vântul ars de răsărit care aduce secetă.
ploaia a iarnă, era frig
deși îmi transpirase palma stângă.

întinsesem destinul
într-un uriaș pat procustian
și prea mici eram
ca dincolo să trecem,
și eram prea lungi
ca neschilodiți să rămânem.
caută și vezi pentru că acum nu știu
dacă tălpile mi-au fost retezate,
gleznele,
genunchii,
sau fără cap am rămas?
știu doar că inima e la locul ei
și bate tot mai clar
iubirea în nou destin.

Ferestre

mi-a fost dor dintotdeauna de tine
ca de-un acasă
simplu,
puternic,
îndepărtat.
asemenea unor ferestre spre altă lume,
rămase în memorie mari,
interzise,
cu flori de gheață iarna, prin care se
zăreau lupii flămânzi
cu flori sângerii de mușcată vara, asemenea
buzelor mele

atât de acasă,
pentru că atât de departe
iluzie neatinsă deși
mângâiată adesea în nopțile
căutării de sine când o luam aiurea pe străzile
orașului din piept

mi-a fost dor de tine dintotdeauna,
așa cum mi se făcea dor de mine
fără să știu unde să mă caut

Vitrăliu

copilăria ta a rămas
un geam rece
prin care priveai cum mori
cu fiecare refuz venit prin vocea spartă
a tatălui tău,
cu fiecare restricție
ce demola încrederea
până iedera a acoperit relațiile

apoi ai plecat...
n-ai spart fereastra,
ai lăsat-o s-o umple funinginea
ca sticla de la lămpașul folosit
în grajd la mulsul vacilor;
pânze de păianjen au
năpădit trecutul,
soarele o lua pe alături și răsărea tot mai rar
pe câmpiile albite,
oricum ele se mutaseră în tine
ca să îți poarte în asfințit ecoul pașilor

stăm de-o parte și de alta a sticlei reci;
cu degetele desenăm forme
care uneori se suprapun
(și-atunci inima bate a mirare de noi)
alteori nu
(atunci tăcem)

te-am așteptat dinaitea istoriei
lângă fereastră
am învățat de pe undeva să-ți dau înapoi pașii
dintâi
ca să te-ntorci

în această noapte
cioburile sticlei
reflectă ca într-un vitraliu suprarealist
un alt chip

în rest nu s-a schimbat nimic.

Țin minte

țin minte și neamintirile,
când știam că ești -
deși nu erai pentru mine,
când te căutam
în iarnă și vară, în omul cu spinarea aplecată din
fața mea,
în nașterea unui poem
care trăiește chiar și fără cuvinte (ca oile fără lâna
lungă
după ce au fost tunse)

nu știam
(de ce mi se pare că nu știam
când atât de des mi-ai spus?)
că avem
nume de piatră,
nume de răsărit.
și pietrele au început
să scrie o epopee
pe care o bănuisem, deși nu-i cunoșteam
personajele, dar
au numit-o artă, căci nu putea fi testată
empiric. Scăpa
atingerii tactile
și nu putea
fi trecută la număr, ca fapt.

unde se scrie
numele meu
se scrie și numele tău

ca două fețe ale aceleiași pietre,
ca două clipe gemene
ale învierii în zorii
aceleiași dimineți

O nouă definiție

urma doar să ies din umbra
prea deasă a sinelui,
urma doar să privesc peste umăr,
Marie înjumătățită.

era tot acolo ochiul de cer,
mai albastru, sau
poate doar ochii mei scurși, orbitele goale
vedeau mai limpede, mai crud

mi-e a
cuvânt nerostit,
de teama trecerii în fapt -
oare cine își mai permite să creadă în
puterea genetică a cuvântului?

iubire mi-e verdele
din arsa câmpie,
luna rotundă după
ce norii
au uitat de furtună.

iată, încep să pot să enunț
noua definiție a dragostei
agape

Zbor

nu căutam catarge, nici corăbii
oricât de obositor era spre alte țarmuri.
aveam toate flotele cuprinse într-o singură privire,
pirăți și amirali,
regi și naufragiați,
se vedeau și rechinii cu săbiile cozilor
ieșite din apă,
(de-aceea spun că aveam flotele sub ochi)

nu-mi era teamă de zeul gheții
nici de aripile lui Icar,
doar că nu știam cum arată săgețile,
că atingerea lor
te îmbată dulce și lung sau aproape
nu știam că va fi nevoie
să-mi caut picăturile de sânge pe catarg
lângă rege, chiar în el, pe piele și în țesuturi

și-am stat cu zborul meu în fulgerul săgeții
mi-a străpuns înălțarea
și-a frânt-o în două,
nu știu dacă de jos am venit, sau
de foarte de sus
cum nici tu nu știi.
sunt în tine acum.
gata să învăț atingerea altei sfere

AMIEZI CU PIETRE

Imagine

irișii tăi au căpătat culoarea depărtării
pentru ca imaginea clară să fie.
când îmi dai voie
pășesc în tine ca într-un templu
aș alerger, vestală consacrată,
aș bântui printre coloanele sacre ale cuvintelor,
dar (nu știu de ce)
întotdeauna
mă așez cuminte pe trepte,
aștept pârga rostirii
până vorba trece în fruct.

roșii, îmi cad în poală.
lipăitul tălpilor goale pe dalele
aspre de piatră,
astâmpără nerăbdarea creației

rostogolesc cercul istoriei
distanța s-o colorez
întru întoarcere

Dar tăcut

trupul tău tăia
înserarea rotundă în două
așa cum ai tăia o portocală
cu o semisferă umbrită

după ce ai spălat noaptea
cu propria-ți muțenie –
ascet ce-ai depus votul tăcerii –
după ce ți-ai ascuțit ființa,
sabie de arhanghel,
îmi întinzi cu amândouă mâinile jumătatea
timpului,
să-l împărțim frățește
și înțeleg că pe tine te dai

Ție mă plec

mă plec pentru fiecare surâs
de adolescent îmbătrânit dinainte de vreme
mă plec zilei în care te-ai născut
ca dintre cei mulți
singurul să fii,
deși înainte de naștere
ți-ai căutat biografia terestră.
ar fi trebuit degetele să mi
le prinzi
să mă absorbi în viață
în aceeași noapte de chin
ca să nu-mi reproșez distanța de timp
ce ne-a azvârlit într-o iubire interzisă

mă plec pentru fiecare nume
inventat spre-a mă crea, Marie din Magdala,
floare de câmp, de zori,
zămislită din mătasea roșie a porumbului necopt

mă plec neputinței de-a mă respinge,
flacăra ce dezbracă noaptea
în dimineață goală printre cearșafuri
și storuri lăsate

ție mă plec înger pietrificat,
iubire necântărită

Antegeneză

încă nu ai găsit cuvântul care să mă creeze
îți e necunoscut
acel gest sacru
repetând actul eroului
din illo tempore
care să-mi arcuiască sprâncenele
într-o mare întrebare a lumii,
să-mi lingă sarea lacrimii
din care să scuipe valurile oceanului planetar

mai stai lângă mine un an
poate că rodul se va
rotunji în geneză

Nouă utilitate

caut frumusețea ta inutilă
printre apusuri arse
și frunze smulse de anotimp

te scuturi sfidând risipirea
în gesturi,
în timp, în iubire.
ce-aș fi putut jertfi
să îmi înțelegi adorarea?
altarele s-au sfărâmat
îngropate în istorie,
crucile nu mai spun nimic
de cand Fiul Tău a murit. frunzele
ard roșii
aprinse de înserare
ca apele unui estuar întârziindu-și
revărsarea în mare

acolo sunt eu
revărsată în tine
mi-ai împrumutat frumusețea
nou sens dăruindu-i.

Orb

omoplatul soarelui se ridică
dinspre răsărit
semn de îndiminețire.
mie mi-e seară
și aş vrea să
adorm pe treptele
templului clădit
pe valurile
îmbătrânitului Iordan

ca un orb
pipăi răsăritul
fără să cred că-n
palmele-mi uscate
mai poate nouă zi să
se nască,

sunt asemeni pruncului lăsat
de mama lui la templu

ți-am auzit vocea strigându-mă
de trei ori
de-aceea cred că
încă e noapte.
dimineața va veni
când ochilor mei le vei
reda vederea.
primul chip văzut
va fi al tău.

de-acum chiar dacă taci,
mi-e vie noaptea

Despuiere

mi-am sfâșiat veșmintele și le-am
abandonat pe câmpiile tale aride.
sub ele tot veșminte erau,
atunci am sfâșiat încă o dată
și încă,
și încă...

sub ele,
târziu,
am găsit doar o inimă,
fără brațe
fără coapse și fără degete,
nici privire,
nici cuvinte,
toate ale tale erau demult,
împrumutate, credeam.

doar o inimă
ce bătea ritmic
numele tău

Cu nume de zori

tălpile mele ating zorile,
se udă cu roua luminii;
luna palidă
atârnă înafara cerului.
dacă-mi întind mâna,
dacă luuung o întind
(deși niciodată nu am făcut-o)
rotundul ei de argint deschis îl ating
o azvârlu în mare
îi spăl luciul asemenea
unui sân alb de fecioară.
e joaca mea de fiecare dimineață
când întinsă molatec
între mine și tine
culeg pietre și îngeri

Întâmplare

când m-am căutat
n-am știut spre unde să pășesc.
îmi întâlnisem lăuntrul târziu și
întâmplător,
ca un lăcaș
cu stâlpi înalți (asemenea trupului meu prelung),
cu liniște
și penumbră.

am văzut urme de pași
o voce uitată
o propoziție până la jumătate rostită
cuvinte pline cu praf
și multe priviri în loc
de ferestre.

am vrut să mă strig,
dar nu mai aveam nume
(l-ai ascuns între filele scrise ale
unei cărți, ca
să uit să
ți-l cer înapoi)
se învâlmășeau chemări
se ciocneau întrebări absurde

căutându-mă trecusem dincolo de mine,
acolo erai tu*.

îmi era destul deocamdată

restul părea prea complicat

**mi-e dor de tine
ca de o întoarcere spre neființă
neștiind cine sunt.
înțeles are doar iubirea dăruită
fără cuvânt (întru moarte)
ca o locuire în absolut.*

*venise o toamnă
și am crescut spre asfințit
porțile spre întoarcere s-au închis
și-a trebuit să mă găsesc după
lungi căutări și zădărnice
nu puteam altcineva să fiu
și nu puteam să nu fiu
(Solomon avusese dreptate
privind acel fericit nenăscut)
puteam doar să mă caut
în tine*

Autodefinire

sunt doar o aripă a
timpului
prelungită spre exterior,
într-o atmosferă vecină
cu nelimitarea
iubirea mi-e bătaia aripii,
mișcarea spre tine.
întrebarea - gândul bătăii de aripă.
și răspunsul nu ajunge până la mine

Metamorfoză

e un drum atât de scurt
între amintire și uitare.
adesea între ele m-așez,
iau amintirile și le trec
una câte una peste gard.
le refuz, le ucid,
le sfărâm - fărâme de viață,
crâmpoșe de mine,
ca să hrănesc porumbeii din centrul
orașului.
iau uitarea în brațe
o înfăș în scutece
copilă dorită.
respirația ei să mă facă
să uit că sunt eu*.
vreau o singură amintire să mai
am:
piatra durerii
a uimirii
de noi.

**În fiecare dimineață
învăț să fiu ,
încep viața de la capăt, chiar de la naștere
ca și cum nu aș mai ști
nimic despre mine,
despre voi.*

*caut intelesul
ființării deși bănuiesc
că voi afla doar murind*

deocamdată nu-mi amintiți de mine

Pe cerul minții

aș vrea să descopăr mări
ce încă n-au fost navigate
păduri unde securea n-a lovit
să văd păsări care încă nu au nume
să intru în acea parte a minții tale
unde și propriile-ți gânduri
s-au oprit în semn de respect
pentru tărâm virgin,
necunoscute limanuri cenușii
a căror existență nici tu nu ai bănuț-o.

mă voi descoperi
în mare, păduri întunecate,
ca o pasăre albastră
fără nume,
ca o stea pe cerul minții tale
născut prin mine

Sfere

se războiesc în mine două lumi
ca două sfere,
amândouă perfecte
și nu trebuie să aleg una,
să o arunc, nici
să mă rostogolesc în alta,
ci desculță
să fac drumul roată
ca un sisif feminin
rostogolindu-și sinele în loc de bolovan

nu să le despart,
ci să le contopesc vreau
tu-mi spui că nu se poate.
știu că din fum e una,
din foc e alta
ca norul acela vechi
care putea fi pe rând una
apoi alta,
alternând noaptea cu ziua.

alerg cu sufletul la gură
în jurul lumilor tangente
știu că nu sunt singură
dar nu știu de ce
parcă nu suntem în sincronizare de
pași

Cu tine

sunt totdeauna cu tine
ascunsă în lumina de pe pleoapele stinse
când luna plină
se dezbracă în pragul
ferestrei tale prea transparente.

în mâna ta stângă
când nesomnul
aduce primul bob de sudoare
pe care îl ștergi (fără succes)
de cearșaful mototolit
înainte ca vulcanul luminii să-și azvârle
dimineața

în gândul refuzat sunt,
în necuvântul rostit
de teama trecerii în fapt,
în amânarea îmbrățișării
până lumile ademenesc noi geneze

sunt peste tot
de-aceea nu sunt

Basm de Andersen

nu am iubit iernile,
erau reci, erau rele, erau urâte
mistuiau în vifor
diminețile îmbibate cu cerneală

pasul desculț
fără sărutul Nichitei
era golit de sensul alergării.

zâmbetul a înghețat
la jumătatea drumului spre iubire
în sloiuri de neputință,
și se spârgea, se spârgea

așa că am urât iernile
cu soare somnoros
cu graba ce se scurge
spre casă până ce la
gura sobei
regăsește poemul pierdut
în fuga cailor din primăvara trecută.

într-o dupămasă lăptoasă
s-a descoperit crăiasa
fără zăpezi și caleașcă
fără castelul ce atârna în afara lumii,
dincolo de Laponia,
doar pe Key l-am găsit
din inimă îi lipsea ciobul de sticlă,
pentru că plânsesem mult,
înainte

Geneză frântă

nimeni n-a inventat mersul pe jos,
n-a trebuit creat pasul
doar talpa, călcâiul și glezna.

într-un amurg
am pășit alături
și-am inventat zâmbetul
care de fiecare dată
spunea altceva,
mai aproape, mai rotund și astfel mare
nu zâmbetul l-am creat, ci
zicerea lui,
nici privirea care îl însoțea,
doar țipătul după culoare din ochi.

și totul a fost ca la început
parcă repetam istoria făcerii:
fructul s-a rostogolit în brațe,
îmbătați de ademenirea cunoașterii
am mușcat o dată și
am mai dorit o dată...
apoi tot mai goi eram.
nu reproșam nimănui nimic
doar nouă înșine.
poate aici am frânt istoria genezei

Cerc

de ce trebuie să strig
când șoapta ar fi
suficientă
ca munții în văi să
se preschimbe
ca Transilvania în
mare să se arunce?

încerc să sfășii noaptea
ca o perdea de scrum,
sau ca un veșmânt ce
atârnă în plus,
ochii atât de aproape
să ți-i descopăr,
încât privirea să treacă
prin trup, să deseneze
un cerc în care
să mă închidă

De la început

pluteam într-un spațiu anume
între cer și pământ
nu eram din țărână
nu eram din văzduh
așa cum dimineața nu e
nici una, nici alta
eram clipa dintre întuneric și răsărit,
drumul dintre umbră și eclipsă.

știam când veneai,
se apleca iarba sub tălpile tale.
descult,
câmpia număra pașii apropiării.
doar eu muream,
în fiecare zi de la început

Babel

gerul ar putea să înghețe cuvintele,
ar putea să spargă
codul semnelor,
simbolurile,
și până să ajung la tine
în mersul cadențat al
roților de metal
nu am mai știi să vorbim, sau ca la un
modern Turn Babel,
nu ne-am înțelege,
ar trebui din doi câți suntem
să ne împrăștiem în
toate colțurile pământului,
iar copiii noștri
nu s-ar înțelege nici ei, nici copiii copiilor lor
reconstruind civilizația sumeriană, aztecă,
egipteană
și câte alte pierdute -
ar fi ca un nou blestem

dacă gerul creștelor ardelene
ar face vorbele casabile,
te rog,
să nu vorbim.
alege privirea,
alege nunta mâinilor,
logodna fără lăutari,
dar taci.
blestem suficient este

că eu nu am să tac,
că voi clădi turnul
tot mai înalt
tot mai sfidător,
ca un semn de exclamare oblic și furat
din noaptea aceea cu luna
acoperită de umbra pământului

Alternativă

mi-e dor de numele tău pietros,
mi-e dor de numele tău angelic,
și plâng neputincioasă între tindă și altar.
să ies sau să intru în Sanctuar?
dacă ies,
chiar o singură dată dacă mai ies, mi-e teamă că
ușa s-ar putea închide definitiv
iar valea Izabelei e atât de aproape.
dacă intru,
aș vrea s-o fac cu tine de mână,
ori
acolo se intră unul câte unul,
fără să mai privesc în spate,
nici măcar să văd dacă în urmă-mi pășești.

Nuntă

aş fi vrut să te întreb ce vezi,
dar privirile treceau dincolo,
sigur
văzuseşi ochiul de cer* peste umăr
şi mi-a fost brusc teamă şi mie
de lăutari.
chiar dacă goi suntem
nu putem avea o nuntă în cer
(nu în sensul conceput de Eliade)?

m-aş purta într-un fel cosmic,
din retina ochilor aş coase cămăşi albe
chiar dacă imaginea mai mică
şi răsturnată ar fi,
n-am nevoie de buchet,
cu nici un chip nu-mi doresc să fiu
mireasă clasică aşteptând în faţa bisericii
degeaba,
cel mult
vom dansa ascultând o muzică
în surlele oaselor şi sângelei, neauzită de
cei din jur, cum la
televizor priveşti mişcările groteşti
când sonorul e oprit

**MARIA MAGDALENA*

*am privit şi eu ochiul Acela, colţ de cer,
nu ştiu dacă peste umărul meu
sau al altuia,*

*plânsesem străin în casa lui Simon leprosul (de parcă
n-am fi toți leproși pe dinlăuntru, așa ca să nu se vadă)
aș fi putut spăla picioarele
unei întregi generații
de farisei, esenieni, saduchei,
și-aș fi deschis drumul spre înviere chiar
nenăscuților*

*regret,
dar nu știu dacă Maria sunt eu
sau ești tu*

*ai securea în mână, așa că
vom împărți acest nume în două (mai ții
minte cum fiul tău, Solomon, a dat ordin să fie tăiat
copilul în două, și de-atunci înțelept s-a numit?)
abia împreună vom fi
ființa, întregul
care a înviat
în ochiul de cer.*

Șansă

ești piatră

și piatra nu are nici forță, nici liniște
pentru că îi lipsesc bătaile inimii

eu sunt forța.
așez piatră peste piatră
și casa pe care o construiesc
e noi și e cină. Asfințit
și taină.

te rotunjesc*
te descopăr
te frământ
și-n palmele mele
ți se răscumpără sufletul

**tu,ca piatră, poți fi numărat, ești finit.
eu, care frământ înțelesul iubirii, sunt illogică
și scap schemelor naturale*

*am să fac o sferă din piatra ființei tale
vei putea astfel să te
rostogolești din tine*

e singura șansă să devii etern.

AMURG ÎNTRU DESPĂRTIRE

Mal

stăteam pe malul unui râu,
amândoi,
deși stăteam pe același mal
(altul nici nu era)
ne despărțea râul.

am fi chemat
unul pe altul întru iluminare,
adică să pășești tu în mine,
eu în tine,
dar
nu puteam inventa alt țarm,
ne despărțea râul, definitiv.

pentru că tu erai cer,
iar eu eram câmpie

cerul și iarba făcuseră nuntă,
albastrul apăsa verdele
uneori
verdele invada cerul,
în noi nuanțe s-au descoperit,
dar putem fi sferă
doar în nopți de sânzienne

poate dacă ar mai fi fost vreun mal
am fi putut construi punți...*

**erai apă curgătoare,
eram fântână,*

*adâncă și neagră
în necunoscutul spre care
absorbeam pe cel însetat.
am dat apoi peste maluri.
curg
alături de tine (la început)
apoi tot mai mult amestecați.
s-a înnoptat peste ființare
și luna măsoară misterul
cu metaforele lui Blaga
cine mai poate despărți
vene mele de ale tale,
arborii mei de ai tăi,
suntem lac
doar împreună*

Alt afix

plecărilor au gust de sânge și săbii
taie lumina în ce n-a mai fost până acum
pentru ca ochii să-și întoarcă corneea
spre înăuntru,
pentru ca ochii să vadă doar
amintirile, chiar și cele din vremea neființării
mele,
când îndrăgostit erai doar
gândind că exist

în mijlocul mulțimii
între degetele albite
strâng steaua însingurării.
pielea se strânge în ceva fără reprezentare
ca o plecare dinspre sine,
dați-mi alt nume și
altă culoare
pentru că drumurile n-au capăt
în mine.
retezate au fost
când am învățat cuvântul
împărțire
cu afixul schimbat în des

Seară

acum am să plec.
poți să mă privești din spate
până se va descompune lung silueata
în negură de moarte
și voi trece primul prag
dintre cele nenumărate

am să mă fac frunză cu nervuri albe în loc de
neuron
și-am să mă apropii de vorbe
printre copaci, mori de vînt,
și scoarța care blînd s-a întins
peste trupurile unite în despărțire * - ca un
nou mormânt

am să-mi înnod bocetul de pleoape
și genunchi,
fericită că din încheștarea morții, chiar dacă
atât de târziu, definitiv
te-am smuls

**ne-a unit despărțirea
într-un fără de capăt
ca o fericire sfâșietoare și clară*

Ne-am despărțit într-o dimineață

aerul era alb
gândurile la fel

am s-adorm încet în fiecare dintre
celulele tale
ele o să uite să mă mai strige
pe nume (fiecare pe alt nume)
cum făceau când
mă recompuneau dacă ți se făcea
dorul cenușă de pasăre Phoenix

am s-adorm...
apoi neuronii mă vor îngropa în nucleeele lor
ca-n morminte,
tu ai să mă porți în spirit și trup,
oricum
înainte murisei tu
aseară am plâns amândoi
peste unicul mormânt

Ex nihilo

stau grămadă în
colțul minții tale
și nu mai aștept nimic.
iubirea din sacrificiu sorbind seva
a crescut,
de-acum pot să mor

am condensat trăirile veacului
într-o singură mișcare de revoluție
a planetei
și-a dat peste margini,
intensitatea închisă 'n-acest an
a spart timpul

acum am să plec
ca să nu ne despărțim niciodată

la marginea noastră
se întinde nimicul –
materie primă pentru
nouă creație ex nihilo

Autoportret

sunt numai un nume.
cu mâinile mele, cu pleoapele
și incisivii
împărțim aceleași sunete – numele meu

într-un amurg mă vor părăsi*
ca niște pietre vor cădea spre
țărână

genunchii întâi umbriți în pădurea de pleoape
ca doi iriși uscați care au
cunoscut rugăciunea,
degetele sub forma râsului comun,
după aceea tot restul.
numele va pluti o vreme orfan
apoi se va prăbuși sterp
ca un bec pe asfalt,
floare străină sărutată
de iubire

mai târziu, dacă cineva își va aminti
să mă strige pe nume,
va răspunde o lungă iluzie,
ca o paranteză între moarte și înviere

**într-un amurg eu însămi
mă voi despărți de mine.
voi ieși prin ochi*

*lăsându-mi numele dezvelit
în larga câmpie*

*după înnoptare,
îl va strânge cineva în pumni,
asemenea unui far alb,
îl va duce acasă (îmi place să
cred că așa se va întâmpla)
ca să nu mai fie singur
în ploile tomnatice
ale tăcerilor ce-ar veni
în turme ca mieii*

Iluzie

am înmormântat visarea
cu panglică neagră peste zborul ei,
oricum aripile de lut
retezate mi-au fost întru prima încercare

ochii tăi – stele verzi
(de parcă Dumnezeu n-ar fi avut
destule stele pe cer,
ți-a săpat și ție două
sub arcade)
urcă în zodia leului (întotdeauna împărat
ai fost)
și n-am să-ți mai ating fața
brăzdată de desfrunzire

lut eu
cer tu
doar orizontul ne unește, aparent,
înșelător

Ocult

ți-era dor de cuvinte,
săbii ucigașe

stam așezați unul lângă altul într-un sarcofag
și incantam formule din cartea morților
ca să renaștem a doua zi.
dimineța, când zeul învia,
ne aruncam nebuni în aceeași vârtoare

e foarte adânc înfipt Egiptul în inimă,
și nu știm cum să îngropăm
ritualul învierii din
moarte în moarte

la hotare începe pământul făgăduinței
așa cum la granița morții e viața.

drumul de la una la alta e lung -
pustiu searbăd

să tăiem din noi oazele nopților ascunse,
Nilul și
cântecul hipopotamilor

Tangentă

amurgul, asemenea privirii tale,
cădea oblic într-un mit trist și castaniu.
pupilele dădeau în bocet
și fiecare apăsare a pleoapelor
umbrea speranțele înainte de naștere

fântâna din care copilăria ta s-a adăpat
are izvorul ascuns în lutul terestru*.
izvorul meu are rădăcini dincolo de Saturn

ne-am întâlnit la răspântii de lumi,
ca la o tangentă a două sfere.
știam că fiecare pas făcut unul spre altul
va crește distanța dintre noi
și fiecare clipă furată prezentului
e fruct al suferinței ce prelungește
lupta absurdă împotriva mișcării de rotație
a sferelor

**sorbind din izvorul tău
mi-am ucis veșnicia,
ți-am înodat cărarea
învăluindu-ți dăruirea în moarte -
deși sufletul meu știa că înainte
de-a ne întâlni
suntem predestinați despărțirii*

*în disperarea iubirii
agățați de tangentă am rămas
cu angoasa nesiguranței în palme*

Târziu

mai pune pături peste inimă
e ca-n apusul acela
înroșit de uciderea căprioarei lui Labiș
și iarba uscată zgârie tălpile goale

răstoarnă clepsidra -
nehotărât, timpul se va răsuci, felină flămândă,
spre ieri,
spre anotimpurile altor ere,
deceniul acesta netrăit încă
va trimite întâlnirii noastre
o noapte smulsă dintr-un mit

atât de repede se face târziu,
și în pulsația verii
toamna se strecoară în suflet
cu însingurare
despărțind

mai pune o pătură peste inimă

Vară

noi ne-am trăit verile
când în ploile tomnatice am spălat negația
când troienele mari cât vulcanii
n-au fost în stare
să oprească pasul desculț

verile noastre
fierbinți în viscol
arse în despărțiri

cunosc toate mările lumii
și toate plajele ei,
cunosc - fără să exagerez -
chiar toate estuarele fluviilor
numai de rechini am uitat,
deși naufragiul nu mi-e străin

adună-mi oasele albe
din porturile pustii,
aceasta va însemna ultima vară,
ca o eșuare, apoi caută-ți alt anotimp,

pentru că alt sunet de pași de femeie nu-ți va
străpunge ochiul surd

Ori de câte ori

de câte ori îți spun numele
te renasc
așa cum hieroglifile egiptene
renășteau sufletul faraonului
în lumea fantastică a lui Horus,
invizibilă
pentru ochi de neinițiat, spuneau preoții rași în
cap

așa reînvii tu în mine
cu fiecare literă
începând de bună seamă de la tâmplă
apoi arcadele și gura;
o sfâșiere de trunchi
mă cuprinde când
bătăile inimii și mișcările diafragmei
se ciocnesc de palmele-mi
albite

ca o statuie te reîntregești
și ca o iluzie te spargi
ori de câte ori rostesc numele tău
ori de câte ori îl las să cadă

Despărțiți prin naștere

ți-aduci aminte?
ne-am născut împreună
din același pântece, fără țipăt
într-o după amiază de geneză
cu durerile înghițite de scorbura timpului vidat

nu cunoșteam vorbele, doar niște vocale
lungi, un fel de iu, un fel de e
cuvintele nu legau
dar am inventat privitul
adânc și larg, canion de invazie

asfințise soarele
"așa a fost o seară" - prima
din istorie
trăiam luna rotunjită ca o femeie gravidă,
întunericul, orașul beat,
despărțirea de pântecele bun, unul de altul.
atunci, brusc am crescut,
incertitudinea
ne-a făcut mari (așa credeam)
n-am plâns. Oricum nu atunci.
începuse începerea
și-aveam timp destul pentru bocet

e o reală doxă faptul că
ne-am născut
și vom muri deodată.
ce-a fost înainte, ce va fi după
nu va fi scris în istorie

Cenușă

ne-am străduit să tăcem
să ferecăm iubirea sub
încuietori antice,
s-o ardem într-o vâlvătaie fierbinte
numai cenușa puțină
adunată în palme
să amintească dorul

am încercat să strivim
chemarea în amânare,
poate îi va rămâne strigătul sclav
până se va topi în ecou

așa ne răsuceam între
tăceri și necuvinte
tot mai aproape
până n-am mai știut unde e capătul meu
unde tu începi să prinzi nume

Operație

am adunat toate cuțitele lumii
să-mi retez iubirea
ce-a crescut fără să cunoască
decât legea dăruirii

degetele să le tai...
inima, coapsele, ochii?
unde e rădăcina iubirii?
fiecare celulă de o despart de mine,
fiecare bătaie a cordului,
fiecare clipit,
iubire e tot
și nu sunt suficiente cuțite.

Totul plus unu

sunt ultima ta iubire
nu pentru că vei muri în curând
(deși e posibil să murim)
nu pentru că urmam după alte iubiri
ce-au precedat ora înlănțuirii,
azvârlindu-mă într-un capăt de șir;
nici pentru că mă vei iubi
până
dincolo
de
moartea
pe care am reușit prin credință
s-o învingem,

sunt ultima pentru că
ceea ce-am fost
cântărea totul plus unu,
chiar dacă ceea ce-am dat
se număra în murire
și ce am iubit
se lungea în clipa adăugată veșniciei.

orice ai primi dintr-o altă iubire
ar fi mai puțin,
precum firul de in alături
de fluviu,
ca un tablou
lângă un nud viu

Apoi

apoi vom privi apele picurând
vom număra trenurile ce vin
vom așeza tablouri vechi în rame albe
vom absorbi plânsul spre înăuntru
ca aripi să nu prindă
vom cântări durutul pe balanța dreptății
supravegheată de Maat
și niciodată prea mare nu ni se va părea
ne vom întoarce fața spre răsărit
spatele spre apus
și vom porni
spre uitare de noi

...așa se va întâmpla apoi.

Prea târziu

mi-ai smuls inima din pieptul tău,
dar bătaile ți-au rămas,
mintea cu regret mi-ai înapoiat-o, ai crezut că
vei provoca o amnezie
dar gândurile le-ai păstrat.
când ochii și mâinile, umerii
și picioarele lungi m-au întregit,
când culorile și bocetul le-am primit înapoi,
ți-ai păstrat pasul și atingerea,
privirile și nuanțele.

m-ai trimis din tine
te-am trimis din mine
ca să nu murim.
șapte țări am înălțat între noi
ca o vamă ce-ar amenda
trecera clandestină.
timp de tăcere am îngrămădit
cât pentru eternitatea condensată
în scurta noastră istorie.
prea târziu.
am dat și spus înainte tot.
privește-te, contemplă -
unul în altul am rămas.

Cuib

sunt pasăre în ghearele vremilor
ca un zmeu din hârtie colorată
inutil înălțat
de mâinile neîndemânatice
ale unui copil.
fără să-mi caut cuib
în gând
în visare
m-ascund,
în trecutul trăit
și zilnic o iau de la capăt,
fără regret.
iubesc copacii,
râsul copilului care sfoara întinsă
o ține, o scapă
tramvaiele zăngănind dimineața devreme
când visul
mai stăruie peste chipul de somn.
sunt încă închisă sub coastele tale,
lasă-mă în închipuirea aceasta
cuib să găsesc,
să adorm...

Război

în minte
auzeam zăngănitul armelor
în luptă cu un dușman invizibil

roțile mașinilor pe asfaltul umed
semănau cu marșuri de soldați
într-o cadență obosită,
care au uitat versurile
cântecelor de biruință.

era jalnică fiecare dimineață
pe câmpul de luptă
cu sinele.

așa ne treceau zilele,
toate la fel,
toate pustii, cu teamă
și înfrângeri.

chiar dacă ar fi venit -biruința-
ar fi fost
doar o pasăre albastră
sosită prea târziu
și fără de folos.
am fi lăsat-o să zboare mai departe

Spațiu concav

ore fără glorie
fără popasuri
pentru cei suri

într-un astfel de ceas
am pășit spre lumină
ca spre un număr irațional
așezat într-un spațiu aparte
între cer și pământ,
într-un timp anume
ca într-o concavitate a afirmației
pentru dăruire

secunda aceasta tragică
o doream fără sfârșit
cum într-un tablou de Van Gogh
floarea soarelui
nu pălește niciodată,
pentru că
nu i-a fost pictată ofilirea

clipa în care voi spune nu
mă va trece în mulțimea numerelor raționale
orice copil va putea socoti
clipa aceea va fi mormânt eternității

Nedespărțire

te-am iubit fără să-mi văd
siciul rotunjindu-se ca să
înghită tot ce e în mine
(iar în mine te închisesem pe tine,
definitiv)
mi-a fost frică.
nu de iubire și nici de moarte -
de veșnicia lor

iubirii aș fi vrut să-i dau
aripa veciei,
moartea am vrut
s-o vând clipei
dar
nu le-am putut despărții.

Pseudoiubire

uneori teama taie
lumina în felii de cenușă
și ca într-o ceață se năruie visarea.
fără de capăt,
fără de scop,
iubire fără destinație.
într-un spațiu deschis,
chiar orizontul pare o fata morgana
cu pașii în sinuoasă cărare,
iubire fără direcție...
să opresc înaintarea.
mi-e teama de ne iubire,
când inima nu-mi mai aparține.
(chiar dacă înapoi aş primi-o
și-aş așeza-o în piept
să-mi bată ritmic moartea,
în ce măsură va mai fi inima mea?)
drum nou să sap prin câmpie,
nu-i stâlp, nu-i soare,
nu-i răsărit, nici apus,
nu pot descifra punctele cardinale,
o mare iubire fără de capăt
de drum,
cât e de mare?

în mijlocul câmpiei m-așez,
lângă tine, deasupra-ți,
nu știu spre unde să merg.
cai albi poartă calești,
mi-e frică să urc în poveste

Cărare

într-o zi ai să pleci
și n-am sa mă întorc spre tine
ca să nu găsesc ruine
acolo unde spațiul iubirii ar trebui
să ridice stâlpi de aducere aminte
poemelor.
vor rămâne doar ele, nebuloase metafore,
și-am să le închipui, așa cum
după cutremur te-ai întoarce
să-ți vezi vechea casa
și-ai proiecta-o
undeva în aer;
etajul, camera, patul,
chiar somnul ți l-ai căuta
deasupra pământului
unde de-atâtea ori ai visat
că te-ai regăsit în flori, pe pânză,
în mine.
doar metaforele vor sta
imponderal zburând în vârtejul
unei imagini ce-ar fi trebuit
eternă să fie.

știi că ai să pleci într-o zi,
nu știi pe ce cărare,
spre cer,
spre țărână,
spre renunțare...

NOPTI CU MORMINTE

Învăță-mă să mor

așa cum m-ai trimis în continuu prezent,
cum m-ai învățat puterea cuvântului,
să cred că există o lumină
invizibilă retinei,
să renunț la aurul lumii
ca la ceva prea sărac
pentru valoarea
lăuntrului meu,

învăță-mă să mor

în fiecare zi,
încet,
până voi fi eu fără mine,
până voi fi fără eu,
până voi fi
tu.

Printre spații

ai ochi de mozaic
cu privirea răsfrântă peste necuvânt.
orice spui
doar printre spațiile albe ale zicerii
mă regăsesc.
tăcut și orb vorbești
despre dăruire și moarte,
despre ora de iubire diluată
în eternitate.
ce bine înțeleg...

tăcută și oarbă.

Somn

privește țărâna –
sticloasă s-a făcut
și transparentă precum sufletul copiilor

acolo suntem amândoi,
rupți din mormântul din stânga,
de-aceea când te întinzi pe pământ
dor de somn adânc ți se face
și-n vis îți întâlnești
copilăria,
apoi nenașterea,
îți vezi părinții școlari, jucându-se la poartă,
părinții părinților tăi adormiți,
somn fără vise

și fiecare mormânt e doar
odihna dinaintea veșniciei

Neînțeleș

nimic nu-ți pot promite,
decât să-ți amintesc
poate într-un fel ciuntit,
că nu te iubesc așa acum m-ai învățat
că am gustat o nouă dimensiune care
mă sfășie

aș vrea
să murim
întinși unul lângă altul
ca pe o cale ferată care ascunde
în depărtare vuietul roților
metalice, crude,
gata să taie...

oprește-mi respirația dacă poți,
oprește-mi bătăile inimii,
sufletul meu e în al tău,
ca în fața unei icoane a iubirii

plânsul și fericirea au devenit sinonime
deși scăldau capete de lume
opuse

te-am ucis
pentru că n-am înțeleș iubirea

Noapte

bate inima – lună atârnată
în întunecatul nimic.
cu fiecare înoptare
incendiază cărările
gândului migrând spre tine
sub plinul ei rotund femeiesc

în lumina bățăilor ei
îți zăresc umbra alungită
până la mormînt.
între mine și moarte pășești
pe două cărări orbecăind
apoi
mă înmormântezi

sicriul bate a inimă

Jertfă păgână

a căzut noaptea sânzienelor în mormânt.
femei în doliu
aruncă pe case fără acoperiş
coroane galbene şi albe

te-aş căuta în mine,
te-aş căuta în noaptea
scurtată de moarte
dar ştiu că nu eşti
pentru că
am smuls iubirea din piept
într-un gest orb
cum aztecii îşi jertfeau soarelui
cordul încă pulsând,
garanţie răsăritului de mâine

am amânat* iubirea
ca să se nască veşnicia.
în pragul ei, casă fără acoperiş,
am să te reîntâlnesc

**IUBIRE AMÂNATĂ*
îţi cuprind tăcerea
între palme
să nu pierd pauza fierbinte
dintre cele câteva rostiri

mi-ai spus tot

*și tăcem amândoi fără să gustăm
înstrăinarea.
într-o zi o să se repete
prima rotație a pământului
în același roșu de
verb trăit la imperativ*

Confuzie

urcă țărâna prin noi –
sevă de mesteceni,
trunchi alb, trup alb,
se întinde prin lemn până în creier
înfrunzind umbros în
noi sinapse mediate spre cer

urcă țărâna prin noi*
până nu mai știm dacă
heliacă ni-e soarta
sau telurică

**țărâna se transformă în frunze
sub tălpile tale,
aerul nu poate fi numărat,
fiecare respirație a gurii tale
e hrănită de respirația copacului
de peste drum*

*nu te căutasem
dar mi-ai descoperit trecutul prezentului.
risipă e timpul fără gând,
iarba și dragostea nu mai sunt lut
și fără să cred că-i prea mult îmi spun că
tu le-ai făcut să fie așa*

Alt soare

și dacă ieri ascultam pietrele
crescând în sânul pământului,
azi le aud creșterea
în mine.
nu știu de ce îmi sângerează amintirile
când piatra
pe mine mă crește
în sine.

caută-ți alt soare pentru răsăritul
de mâine.
privirea dintre gene
a murit. crucea nu
mai e din lemn de măslin
ci din noi doi.
va trebui doar să hotărâm
cine a rămas vertical,
cine a tăiat transversal

să nu ne certăm: pentru că
ești mai puternic,
ia-mi jumătatea și înfige-o-n pământ,
de partea cealaltă vei fi tu – înjumătățit.
la fel vom face cu brațul transversal

piatră tu – piatră și eu.
acum ținut de noi moare
fiul lui Dumnezeu

Confesiune

nu știu să mor;
cunosc zbuciumul
ca o fugă între mine
și tine,
ca o aripă fără odihnă
și aș vrea să adorm

învață-mă să trăiesc
murind*

**m-am poticnit, mamă
deși te-ai străduit să-mi
cureți drumul,
pe genunchi plecată ai adunat pietrele
ca în urma ta desculță pășind
să nu fie nevoie
să-mi legeni durerea*

*în fiecare clipit ai ascuns
arhangheli
te-ai făcut stâlp la răspântii
te-ai făcut zbor când
cuvântul cerea cuib,
și-ai prelungit sărutul de-a lungul hârtoapelor
până spre cruce,
să nu pășesc din neînțeleasă nebunie
pe alături*

*m-am poticnit, mamă.
piatra s-a mutat și a crescut în mine;
îngerii erau acolo toți*

ca niște ferestre spre întrebări

*poate dacă m-ai fi ținut
în copilărie. Să încerc
mersul fără glorie
și propozițiile înjumătățite.
dar m-ai trimis din strângerea ta
ca dintr-un templu alb
spre ruine de scrum (și chiar dacă șubrede,
atât de frumoase le găsesc)*

învață-mă din nou să umblu, mamă

Noi doi

visam o iarnă albă
încât urmele pașilor să se piardă
și sufletul alb să rămână în
trecerea prin viscol.

goana lupilor albi spre
sfârșierea micilor născuți înainte de vreme,
urletul foamei de culoare
și-o pată de sânge
în iluzia albă - noi doi.

Apus

mă dor amurgurile
ca niște răni sângerânde
crescute pe suflet
cu soarele copt într-un
octombrie târziu.
iubirea noastră
își trăiește anotimpul rodirii
cu primăvara și vara condensată
în prima întâlnire de
iarnă târzie.

risipiți unul în altul
semințe în tine,
semințe în mine
ca în pământul arat prin durere
zvântat cu întrebări fără răspuns
desculți peste noi înșine
nu știm al cui e pasul,
oricum amurgurile în tălpi
au intrat
și nu mai apunem,
noi suntem apusul

Nod și drum

va trebui să tai drumurile
cu unghiile
cu dinții
cu cioturi de brațe
cu pupila dilată în
noapte de tăciune
ca orbirea să stăruie
peste moarte

am să mă scurg
înapoi spre izvor
o să-mi leg
trupul de munte
ca vulturul hrănit
de Prometeu să
aibă alternativa
unui ficat feminin,
durerea nu se va compara
cu surâsul diluat
de tăcere

cărările le-am înnodat toate
rămăsese liber doar drumul
spre tine
dar a sosit ceasul
în care va trebui să tai
cu unghiile, cu dinții...
pietrele sângerează, diminețile plâng

De vorbă cu un coșmar

mi-a spus

demontează lumea
desprinde estul de vest,
separă marea de țărm,
pasărea de zborul ei,
distanțează
îmbrățișarea de braț
și inima de bătăile ei

am să cad în moarte* -
am răspuns
și fără să râdă
a încuviințat dându-se pe sine
de exemplu

acum mi-a rămas o singură enigmă -
dacă lumea aceea
se va naște-n sicriu
cum o să-i dau viață ?

va trebui să schimbăm locurile.

uite
de aceea
când am să adorm
am să sugrum visele

și-am să las îmbrățișarea
lipită de braț
ca un copil nedesprins
de placentă

**SPERANȚĂ FĂRĂ GLORIE
distanța va fi imperceptibilă*

*la început.
nu va exista decât în minte,
nici în privire
nici între necuvinte*

*apoi zbuciumul
ne va răsuci într-un vârtej
tot mai dureros;
degetele se vor strânge în spasme,
disperarea se va numi moarte
și-om plânge peste mormânt
cu ziceri mute.*

*înspre amurg
vom sta de-o parte și de alta
a iubirii. Fără să ne vedem.
ea va fi crescut mare
pentru că s-a hrănit din
propria-i renunțare,
din moartea noastră,
cu speranța că din cerșetori și lăutari
mai pot prinși să se nască.*

Înrodire

ai trecut ca o toamnă
prin mine
înrodindu-mi brațele, venele
cu gânduri coapte,
iubiri rotunde

ai suflat apoi (deși cu iriși mozaicați
și atingeri blânde)
vânt de noiembrie
desfrunzindu-mi așteptarea,
cuib de corb rămas
și-atâta ploaie
încât oasele mi s-au umezit,
sângele diluat picura
în bălțile drumului noroios
dacă se întâmpla să treacă
în seară
căruțe spre oraș

am să strâng alb iarna
în brațe
când ai să pleci,
știind că fără tine
rodul mi-ar fi căzut în iarbă
necopt

Sulamita

părul meu a prins
izul amar al ruginii
de toamnă
din viile lui Solomon

când am aflat
copil fiind,
că port toamna în mine
am știut că-mi sunt mormânt.
nici tristețe, nici jale
n-au colindat viața mea,
era firesc să fiu altfel,
firesc să mă îngrop,
să-mi port sicriu în oase,
părul de crizantemă pe umeri albi
ca peste o cruce de marmură

atunci am știut, deși încă nu te văzusem,
că fără să mor
n-am să te iubesc îndeajuns

O dată a mai fost soarele oprit

fii zeu și urcă pe boltă
leagă soarele cu lanțuri
de dealul de după care
tocmai s-a ivit,
pune-ți toate
pietrele în discul solar,
să cadă înapoi spre îndiminețire,
trimite-ți îngerii
să blocheze drumul amiezii,

dacă nu poți
ordinea universului s-o schimbi,
dă drumul demonilor
ei oricum au mai schimbat
odată armonia în răzvrătire.
oprește dimineața,
pietre mai vreau să ating
până în luciul lor
razele se împletesc,
îngeri mai vreau să număr
când pe la gene
spre lumină mă trec.

Toamnă de noi

căzusem din tine ca dintr-un pom
un fruct prea plin
și copt de durere.
cădeam greu, fără pocnet în
iarba de piatră
pielea zdrelită
în palme și genunchi
sticlea sufletul despuiat dedesubt
suflet alb - suflet învinețit

doreai rodul doar pentru tine
cu o gelozie neînțeleasă
iubirea zilnic dinspre rădăcină urca
șuvoi sălbatic, încumetat,
nici inima n-o putea domoli,
nici necuvântul
sfâșia până dincolo de sine
ca o sabie învăpăiată de aceeași durere.
rodul se tot întregea până
și-a scăpat propria greutate.

viața mea
nouă sevă
e absorbită prin moarte în
trunchiul tău -
suflet noduros.

Să cad de la marginea lumii

mi-e dor de câmpiile copilăriei tale
asemenea stepelor întinse
albite în soarele nomad
ca sufletul nou născuților.
fără gânduri
fără regrete
fără întrebări.

mi-e dor de mersul pe jos
spre un orizont concret
până roua cade în păr și-ncărunțim pe îndelete
cu pasul desculț
spre somnul dulce al celor
ce ziua întreagă au secerat grâul -
glezne de fecioare tăiate și
adunate în snopi

mi-e dor să uit că sunt, neclintit și nebunesc,
să nu-mi mai fie numele rostit,
apusului nu i l-am spus niciodată
maci și margarete de câmpie sunt mute,
tu taci.
doar zorile îmi cunosc ființa, pentru că suntem
gemene
de-aceea înainte de răsărit
lasă-mă prin câmpiile copilăriei tale
să trec,
ca prin mine,
până la marginea lumii s-ajung -
de-acolo să cad.

Oglinzi

te-am iubit fără să cunosc
interzisul
fără să măsor nebunia
am numit-o când viață, când moarte
de-aceea am murit și-am înviat zilnic
cu fiecare asfințit
cu fiecare îndiminețire

de ce, trădătoare,
oglinzile același chip arată
când nimic nu mai e la fel?

clipă de clipă moartea mă absoarbe
și uit să mai înviu.

Va trebui

va trebui să pășim spre
răstignire
cruci sunt la toate colțurile de uliți

am să bat un cui
apoi îți voi împrumuta
ciocanul să faci la fel

ne vom pironi dorințele la început
întâlnirile ascunse, tablourile cu nuduri
privirile care pătrund în
toate coclaurile ființei
până taine nu mai rămân,
palmele și degetele oarbe
în foame de rotund

când cuie nu vor mai fi
necuvintele vor sfârși pironirea
în tăcere
în moarte și
îngropare

înălțați goi într-o
ploaie târzie,
vom trece dincolo
doar prin credința în înviere,
biruitorii nu se numără la sfârșit

va trebui să pășim spre răstignire
cruci sunt pe la toate colțurile...
aș vrea să cioplăm una a noastră
apoi s-o împărțim frățeste

CĂTRE NETIMP

Taină

bănuiesc adâncul tainei tale
și mă cutremur de prea mult.
cum aş putea de pe malul
ființei mele
să mă scufund în neatins,
să mă scufund în tine – fără de capătule?

îmi cunosc sufletul searbăd
uscat ca un drum
bocet de piatră
rostogolesc în plânsul noptatec

de-aceea privesc în lăuntru-ți
și zic
pierde-mă în tine,
ascunde-mă – nefăurită-ntocmire ce sunt –
și-am să devin om,
tăinuitule taină

Dincolo de cunoaștere

îți ai izvorul și vărsarea
în mine

spiritu-mi ademenit
îl colinzi în vaduri noi,
te umpli de afluenți,
de pești și pescari,
vâsle și oglindiri de lună leșie
ca să te-ntorci cu undele
umflate de ploii,
ape adânci cu trofee de biruință,
copii desculți cu picioarele
în nămol, vorbiri
de limbi necunoscute

încă nu știu –
dincolo de cunoaștere
se află nimicul
se află mormântul
sau gloria...

te verși în mine
ca un răspuns –
dincolo de cunoaștere ești tu

Fantasmă

gheața ardea tălpile goale în goana spre răsărit.
fluide înalte sub forma unor statui ne priveau și
înceau să comunice
cum în preajma Coboșatului de Notre Dame
figurile mitice cu inimi de piatră
se metamorfozau în empatie

ții minte povestea cangurului
de Kipling ?
parcă intrasem amândoi în acel răsărit
pe un platou întins al Australiei,
dănțuind
unul înghețam
celălalt atingeam punctul de fierbere alternând
așteptam să ne transformăm în ceva
foarte deosebit
înainte de a se lăsa amurgul morții
și-am devenit o sferă

Caută-mă

caută-mă în cuvânt
alungită sunt
precum vocalele devin punți dinspre
neștiut spre cunoaștere,
ca un soare de april pentru ochii orbi
o aripă după ce lanțurile au căzut

gândul mut e Sisif
și vifor sunt în tine
lumină pe retina oarbă
ca paradisul pierdut pentru Milton

Destin

trupul meu – lut greu,
l-ai rupt din țărâna pământului,
aripile – tot din lut –
se frâng la prima mișcare de zbor când
rădăcinile îndărătnice până în lavă se înfig.
doar dorul mi-e furat din cer
și-adesea-mi părăsește trupul –zălog nemișcării
ca să doboare recordurile goanei spre tine

desenează-mi conturul
și-ai să mă vezi în amurg pășind peste fântâni
ochii să-ți fie închiși
să nu ți-i zăresc în tremurul apei,
te-ai renaște precum Luceafărul
și tot fără rost ar fi,
lut sunt, înger tu

Gând firesc

mi-atârână lumea ca o cocoașă
pe creier, sub tălpi

orice ating
transform în pământ
asemenea nefericitului Midas.
neputincioasă în mine mă strâng
și-nfometată de transcendent
ochii închid
ca nu cunva privindu-mi îngerul în față
să-l preschimb
într-un zeu htonic

Lumea eram eu

ca un Papini
demontam lumea
ca s-o refac altfel.
închideam ochii
și nu mai erai,
îți astupam gura,
negam picurii de ploaie,
desființam strada
ca apoi să le confirm
în altă ordine.
picurii erau guri,
veneale tale străzi,
inima bătea în centrul orașului

alergam peste celulele tale mărite enorm
în eterna căutare a gândului tău,
eu – singura entitate nelegată de încheieturi și
sistem

dar gândul tău eram eu
fără corp, fără reprezentare
existam atât timp cât
mă gândeai tu

și lumea eram amândoi

Tot mai aproape

mușcase luna din colțul muntelui
și-am întins brațele
paralel cu diagonală spre cer;
degetele s-au topit în misterul ce
urca încet prin artere
până gândul fluid
a-nceput să picure pe pietrele albe
și-am rămas fără gând

suprapuși, am devenit una
ca-ntr-un zbor fantastic;
nu mai eram copii

cu noaptea aceasta
am urcat scările spre sufletul tău,
tu spre al meu.
odată vom fi contopiți,
atunci istoria va muri,
doar clipa neuitatului e eternă

Dor

întâlnirile noastre se îmbracă tot mai des în
albastru
depărtarea ți-a furat chipul,
doar conturul fragil al iubirii e proaspăt

Mi-ai spus că nu am fost atinși de foc

atunci cum de s-au topit
ghețarii? sub
care flăcări din
căldările adâncului?

cum de stelele ard
și cenușa mea
împărțită a fost în
cele patru zări
după ce scânteile mi-au atins viscerele?

piatra a dat foc
în vulcan s-a prelins
și nu mai știi unde tu ești,
unde eu.

poate că în uimire am lovit
vapoare
care s-au scufundat cu comorile lor
pentru totdeauna,
dar dacă nu crezi c-a fost foc

uită...

Transformare

trupul meu
e cui bătut în suferința ta
până sângele tău trece
șuvoi în mine

cui viu
am devenit
răstignindu-te

retează-mi ascuțișul,
înmoaie străpungerea

trupul meu să fie
nu cruce,
nici cui -
să fie chip de fiu

Ghețari

peste mormântul proaspăt
al trupului meu
mâinile reci
degeaba mai caută unire

gândurile s-au îngropat,
s-au stins iubirile,
s-au așezat coroane de flori
peste retină

prea târziu se topesc ghețarii

Când totul se va fi oprit

când totul se va fi oprit
bătăile inimii noastre
zdrelițe în tăcere
vor relua ritmul iubirii
descifrat
doar de noi doi

iubirea e taină
chiar dacă
pe garduri afișele
o colorează strident,
sau la colț de stradă
un acordeonist
își măsoară vocea
în gamele ei

caută-mă în iubire
și întregă mă vei găsi,
cu privirea căpruie
a lupoaicei din preerie,

cu copsele lungi
asemenea gazelelor,
cu floarea de cireș a ultimului
sărut dizolvat în fără răspuns.

când totul se va fi oprit
caută-mă.
o să înveșnesc în tine

La început

la început voi muri.
apoi eu voi fi mireasă
(mai frumoasă ca oricând)
nu vom mai cumpăra bilete de tren
nici poemele cu îngerii ale lui Voiculescu
vom uita chipurile cenușii
lăutarii vor fi tăcut
așa cum câinii ciobanilor
când le arunci un os

nu va mai trebui să-mi fredonezi,
fără talent
frânturi de simfonii,
nu vom mai cunoaște timpul
nici dorul de-a ne privi în iriși.
eu voi fi mireasă
tu nu vei fi mire,
totuși nunta* noastră va fi

*Te voi privi în ochii tăi odată...
(în ochii tăi de
mozaic verde și galben
așa cum înainte de vreme
Eva noastră ar fi trebuit să aibă)*

*atunci tăcerea va însemna
negație
și lacrimile nevăzute
vor fi de sânge
ca picurii de sudoare din Ghețimani*

*vom rosti aceleași cuvinte
dar ceasul n-o să treacă
până nu vom bea paharul despărțirii*

*să nu uităm atunci
că dincolo de răstignire
începe nunta noastră
întru înviere
nu știu, a treia zi,
al treilea an,
al treilea deceniu (mai mult nu cred să fie)
dar ce mai contează
când moartea are lungimea clipei*

Zbor interzis

zborul era interzis,
dar pentru că aripi mi-ai dat
am zburat
nepăsătoare că soarele mă va
topi în prăbușire

atunci am descoperit că
înger erai
și m-ai prins în cădere
înainte ca firavă-mi suflet
să se spargă

piatră erai
ca să-mi așezi tălpile goale pe
tine
și-n valurile înalte
doar stropii sărați îmi gustau avântul

apoi mi-ai dat aripi din nou
ca s-o iau de la capăt
(nu mai număram a câta oară)

există o singură diferență
între mine și Icar - ești tu

Nu putem răsturna rostul lumii

am crezut că ne ajungem nouă înșine,
eu iubindu-mi pomul,
tu iubindu-ți fructul...
pe cea mai înaltă ramură m-ai ridicat
legănată în alint,
soră cu păsările albastre,
străină pentru mâini de copil
flămânzi
unul de altul până
carnea se făcea albă și ca un semn de întrebare
pentru că răspunsurile
oricum nu se transformau în
înțelegere,
speriați de prima brumă
n-am știut cum să ne strângem în desfrunzire
în culesul de rod
ne hrăneam doar pe noi înșine

ține-mă în tine neegoist,
mi-e teamă de viscol,
rostul întocmit la început de lume
nu-l putem răsturna,
inevitabil
urmează ger după rodire

Promisiune

creștea noaptea din noi ca vulcanul
din pânțele de munte
și ne-am ascuns în negură
știindu-ne atât de aproape
încât pielea era de prisos
la fel ochii sau echilibrul.
unul în altul eram
și niciodată nu vom afla
dacă mai mult tu în mine
sau eu în tine

tot mai înaltă creștea noaptea aceea din noi
săli de clasă, drumuri, șine de cale ferată,
orașe de câmpie
păsări și fulgere am învăluit
în întuneric.

ne dorea noaptea ca o boală incurabilă,
dar am zărit
lucefărul de dimineață neatins

deasupra strălucea (cu atât mai frumos cu
cât mai întunecați eram)
promisiunea dimineții.

Pseudonim

ai întins mâna în mine
și-ai prins bătaile inimii între
degete.
vene cave și aorta
speriate de niște vase
de sânge nemaîntâlnite (degetele tale
lungi ca pe vitraliile bizantine)
și-au deșertat sângele
în palmă-ți
și n-am mai avut sânge.

îmi mângâiai gândurile
când neuronii transmiteau
impulsul prin sinapse
spre neuronii tăi
și nu știam de ce
ni se împletesc gândurile.
gura mea vorbea prin a ta
mâinile mele
mă țineau pe mine în brațe
pleoapele tale
acopereau ochii mei.
iubirea împărțită
între mine și tine
crescuse culmi de mirări

de-acum mergând pe stradă
oamenii mă vor saluta
cu numele tău

Ultima zi

aștept ziua pe care ai promis-o.
ultima zi.

soarele se va fi oprit
înainte de a se rostogoli
ca un sâmbure uscat de cireașă
peste câmpia începuturilor noastre.

râul își va fi cântărit undele
în revărsare peste
malul de nisip -
singurul mal.
porumbul necopt
va fi rămas,
cu mătasea roșie
împletită în joaca feteiilor.

aș vrea atunci
lângă mine să fii,

plină va fi câmpia
de timp trecut,
vom vedea clepsidra răsturnată,
purtată de îngeri pentru a fi
așezată în vreun muzeu
de aducere aminte a unei istorii uitate.

dar eu, ca Darie
nimic n-am să uit

Hanna Bota este, acum, o poetă formată. Mai mult, este o voce distinctă, de o calitate care atinge excepția. Cultura s-a topit în spațiul de dinaintea scrierii, sensibilitatea nu mai este a inimii, ci a cuvintelor, inteligența nu este demonstrație intelectuală, ci construcție metafizică. Poezia ei a depășit declarațiile, stările și meditația: este jertfa care urcă spre cer la ceas de seară. Frumos mirositoare pentru zeu și pentru cei născuți să fie degustători de cuvinte.

Conf. Univ. Dr. Petre Anghel

Un ingenios scenariu liric dezvoltă Hanna Bota în *Ultimele poeme închipuite...*, deși nu construcția ce saltă ființa în heteronomia metafizică forțează limitele realului cât o dorință ambiguă ce poate fi deopotrivă căutarea identității pierdute într-un spațiu imaginativ și invocarea unei ființe complementare, a jumătății mitologice. Volumul dezvoltă o parabolă a renașterii prin iubire cu iluminări fantastice ale eului, fiind, de fapt, un amplu poem care redeschide poeziei gustul pentru alegorie spiritualistă încărcată de o priză magică. Poeta, un talent autentic, își dirijează imageria lirică în direcția unei reflectivități cultivate.

Al. Florin Țene, scriitor

Lăsând la o parte, deși nu este cazul, dimpotrivă, tocmai acest aspect trebuie subliniat întâi, poezia Hannei Bota este profundă și originală în fiecare vers, prefer să subliniez buna cunoaștere a limbii române, element prezent, din păcate, destul de rar în poezia ultimelor decenii.

Conf. Univ. Dr. Constantin Cruceru

Hanna Bota, licențiată în 1999 în teologie pastorală, obține în 2002 licența în teologie-litere, își aprofundează în prezent studiile la Facultatea de Litere, Universitatea București, secția Etnologie și Folclor.

A debutat în 1994 cu volumul *Candidați pentru ploaia târzie*, Editura Idea, Cluj Napoca, urmând în 1998 un al doilea volum *Dincolo de sine*, Editura Viață și Sănătate, București.